

Parshat Emor The Curse that Strikes a Punch

Simon Wolf

At the end of Parshat Emor, after the description of the holidays, the Torah discusses the lighting of the Menorah and the placement of the Lechem HaPanim on the Shulchan. It then moves to the story of the blasphemer, where it states that an individual who was the son of an Israelite woman and an Egyptian father went out into the midst of the people and he quarreled with an Israelite man. The son of the Israelite woman suddenly curses¹ the name of God and is brought before Moshe. The people then place the blasphemer into a holding pen in order to await God's instructions

as to his fate. The Torah then using a chiasmic structure (A-B-C-B-A) states that Moshe receives the divine directive to put the blasphemer to death since that is the appropriate punishment for someone who curses God. It continues by relaying that anyone who gives a life blow to their fellow man shall be put to death, anyone who kills an animal will have to make remuneration to its owner and one who injures another party will be culpable for the damage caused. The Parsha then closes with the fulfillment of God's command to put the blasphemer to death. Why does the Torah deviate from the story of the blasphemer to include a series of tort laws?² And what is the significance of the chiasmic structure formed by this ancillary unit

ויקרא פרק כד

(ג) וידבר יקוק אל-משה לאמר:

(יד) הוצא את-המקלל אל-מחוץ למחנה וסמכו כל-השמעים את-ידיהם על-ראשו ורגמו אתו כל-העדה:

(טו) ואל-בני ישראל תדבר לאמר איש איש כי-יקלל אלקיו ונשא חטאו:

(טז) ונקב שם-יקוק מות יומת רגום ורגמו-בו כל-העדה

כגור כפאזרח בנקבו-שם יומת:

(יז) ואיש כי יכה כל-נפש אדם מות יומת:

(יח) ומכה נפש-בהמה ישלמנה נפש תחת נפש:

(יט) ואיש כי-יתן מום בעמיתו כאשר עשה בן יעשה לו:

(כ) שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן

כאשר יתן מום באדם בן יתן בו:

(כא) ומכה בהמה ישלמנה

ומכה אדם יומת:

(כב) משפט אחד יהיה לכם כגור כפאזרח יהיה כי אגני יקוק אלהיכם:

(כג) וידבר משה אל-בני ישראל ויצאיו את-המקלל אל-מחוץ למחנה ורגמו אתו אבן ובני-ישראל עשו כאשר צוה יקוק את-משה: פ

The Ibn Ezra suggests that these laws are a derivative of the previous story since the whole incident was precipitated by quarreling (וינצלו במחנה).³ Therefore, the Torah discusses other ramifications of altercations between parties. The Chizkuni takes it a step further with the suggestion that the story of the blasphemer began with a dispute which concluded in a death penalty. In parallel, the Torah now presents other contentious interactions that can result in a death penalty.

While these commentaries believe that the tort laws are a derivative of the story of the blasphemer, the Sforno posits that it is just the opposite. The tort laws are coming to characterize the nature of blasphemy. He notes that with regards to other nations the cursing of their gods is not seen as a cardinal or capital offense. Inappropriate speech, as opposed to action, especially in a state of anger or duress, is not to be viewed as something impactful or as a grievous crime.

Rather, it is a meaningless act that lacks repercussions and should just be seen as an unintentional slip of the tongue.⁴ On the other hand, the Torah places heavy emphasis on equating speech to action, sometimes even indicating that which one says is even more powerful than that which they do. For example, Eidim Zomemim (עדים זוממים), false witnesses, who are punished with whichever punishment that were attempting to impose on the innocent party, are held accountable for what they attempt to perpetrate rather than what they actually accomplish (כאשר זמם ולא כאשר עשה). In addition, the Mishna states that just as it is prohibited to overcharge or undercharge (אונאה במקח וממקח) in transactions (exploitation), so too there is a restriction against mistreatment (אונאה בדברים) through one's words.⁵ Rabbi Shimon bar Yochai adds that verbal mistreatment is a more severe infraction than monetary exploitation because it affects the person themselves, not their possessions, it cannot be

¹ יש מפרשים את לשון ויקב משלון "מה אקב" לשון קלה והראב"ע (ויקרא כד, יא) מביא עוד הצעה שהוא נוקט כעיקר שהוא לשון לפרש כמו "אשר נקבו בשמות" (גם עיין בתרגום אונקלוס ור' יוסף אבן כספי שם) רש"י והרשב"ם משלבים את שני הפירושים: ויקב - כתרגומו ופריש, שנקב שם המיוחד וגדף, והוא שם המפורש ששמע מסיני: (רש"י שם) ויקוב - הזכיר את השם ואחר כן בירכו: (רשב"ם שם)

² הפסוקים הבאים קשורים לעניין זה, והם דנים במשפט האדם והרכוש; וגם הם רק השלמות להלכות, שנאמרו כבר בפרשת משפטים. פסוק יז משלים את האמור בשמות כא, יב (ע"פ שם). (רש"י הירש ויקרא כד, יז)

³ ויתכן שהכו אלה הנצים זה את זה, על כן נכתבה זאת הפרשה. וכבר הזכירה, רק הוסיף כגור כפאזרח יהיה: (אבן עזרא ויקרא כז, טז)

⁴ נ"ל שהיום זה מופיע בדברי חול של עמים אחרים שלא שומרים על לשון נקיה בדבור היום יום שלהם לעומת מאמרי חז"ל שמדגישים את טהרת הפה והלשון וכמו שנאמר: דאמר רבי יהושע בן לוי: לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו... תניא דבי רבי ישמעאל: לעולם יספר אדם בלשון נקיה (פסחים ג).

⁵ משנה. כשם שאונאה במקח וממכר כך אונאה בדברים. לא יאמר לו בכמה חפץ זה והוא אינו רוצה ליקח. אם היה בעל תשובה לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים, אם הוא בן גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך, שנאמר וגר לא תונה ולא תלחצנו. (משנה בבא מציעא ד, יח:)

retracted, there is no restitution and because the Torah couches the restriction with the phrase "and you shall fear your God (ויראת מאלקיך)".⁶ This emphasis on the power of speech is best captured by the translation of Onkelos to the verse, "God, the Lord, formed man from the dust of the earth; And He blew into his nostrils the breath of life, and man became a living being (ויפח וינפח).⁷ He renders "and man became a living being (לנפח תהיה)" as he became a "speaking being (לרוח ממללא)".⁸ Man's uniqueness in the creation and that which distinguishes him from the animals is his capacity for speech; it is the defining aspect of man. Therefore, according to the Sforno, that is why the laws of murder are juxtaposed to the story of the blasphemer to indicate that improper speech can be on par with killing.⁹

The correlation between cursing (מקלל) and hitting (מכה) that is found in this Parsha actually has an analogue in Parshat Mishpatim. There too, there is a chiasitic structure that equates the two.¹⁰ It is a section about capital crimes that result in a death penalty,¹¹ the sequence begins with discussing murder (מכה איש), continues with hitting one's parents (ומכה אביו ואמו מות יומת), centers on kidnapping an individual (וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת) and then returns to cursing one's parents (ומקלל אביו ואמו מות יומת) and concludes with the murder of a slave (וכי יכּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ אוֹ אֶת־אִמּוֹ בְּשֶׁבֶט וַיִּדּוּ נְקָם יִנְקָם). There too, the Torah there equates hitting one's parents with cursing them akin to Parshat Emor's inclusion of hitting in the context of the story of the blasphemer.

שמות פרק כא

(יב) מכה איש ומת מות יומת:

○ (יג) ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו ושמתו לך מלום אשר יגוס שמה:

○ (יד) וכי יד אִישׁ על־רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות:

(טו) ומכה אביו ואמו מות יומת:

○ (טז) וגנב איש ומכרו ונמצא בידו מות יומת:

○ (יז) ומקלל אביו ואמו מות יומת:

(יח) וכי ירבו אנשים והכה איש את רעהו באבן או באגרף ולא ימות ונפל למשקב:

○ (יט) אם יקום והתהלך בחוץ על־משענתו ונקה המכה רק שבתו יתן ורפא ורפא:

(כ) וכי יכּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ אוֹ אֶת־אִמּוֹ בְּשֶׁבֶט וַיִּדּוּ נְקָם יִנְקָם:

○ (כא) אִךְ אִם־יוֹם אוֹ יוֹמִים יַעֲמֵד לֹא יִקָּם כִּי כִסְפוֹ הוּא:

In Parshat Mishpatim, the bookends of the chiasitic structure are the murder of a free person and the killing of a slave. The message being conveyed is clear; life is sacrosanct irrespective of social standing. Therefore, the killing of a slave is deemed as murder. In addition, the section centers on three actions that are deemed like murder: hitting one's parents, human trafficking and cursing one's parents. Improper treatment of one's parents, whether by action or by speech, is classified as a capital crime due to the parent's standing being equated to that of God. Lastly, some actions are so grievous, for instance kidnapping, that one can figuratively be considered as if they have killed another person.

Looking at the chiasitic structure at the end of Parshat Emor, there are similar concepts being conveyed. The bookends are the laws relating to the blasphemer and the actual punishment carried out. The next brackets of the structure deal with murder whose connection to cursing was discussed above and will be developed further later on. In between those two laws is found an interesting statement, "You shall have one standard for stranger and citizen alike; for I God am

your Lord (משפט אחד יהיה לכם כגר כאזרח יהיה כי אני יקוק) your Lord.¹² Similar to Parshat Mishpatim, the Torah here comes to dispel any notion of social distinction when it comes to these matters. One might have thought that the blasphemer was subject to a death penalty because he was a Ger (בן איש מצרי), the Torah unequivocally states that a blasphemous stranger and citizen alike are subject to the same death penalty.¹³ Similarly, with regards to murder there is no distinction between who the victim is since all of mankind are created in the image of God (בצלם אלקים). In line with this reasoning, the Meshech Hachma suggests that the laws here also include non-Jews and therefore "one who hits a human being shall die (ומכה אדם) יומת".¹⁴

While this helps to comprehend the placement of these capital crimes together, it does not explain the featuring of damage done by one party to another's animal. It is not a capital offense and it results in the need for recompense, but not a death penalty. So why is "one who kills a beast shall make restitution for it; life for life (ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש) found here. It would seem that the appearance of damage

⁶ אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: גדול אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו ויראת מאלקיך וזה לא נאמר בו ויראת מאלקיך. ורבי אלעזר אומר: זה בגופו וזה בממונו. רבי שמאל בר נחמני אמר: זה - ניתן להישבון, וזה - לא ניתן להישבון. (שם) ⁷ וייצר יקוק אלקים את־האדם עפר מן־האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה: (בראשית ב, ז) ⁸ וברא יי אלקים ית אדם עפרא מן ארעא ונפח באפוהי נשמתא דחיי והות באדם לרוח ממללא: (אונקלוס שם) ⁹ תני תנא קמייה דרב נחמן בר יצחק: כל המלבין פני חבריו ברבים כאילו שופך דמים. (ב"מ נח:)

¹⁰ נא לראות את הפסוקים המובאים בסוף

¹¹ שמות כא, יב-כא

¹² ויקרא כד, כב וגם כד, טז

¹³ ואיש כי יכה - באו שוניתי צווים אלה כאן לפי שכתב כגר כאזרח בנקבו שם יומת ללמדנו שגם בשאר עונשים הגר והאזרח שוים. (הואיל משה ויקרא כד, ז)

¹⁴ ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש. נראה הא דלא כתביה קרא במשפטים, משום דכאן מיירי אפילו בשל עכו"ם. לכן אתי שפיר דלא כתוב "מכה אדם מות יומת", רק "יומת" לחודיה, דמצאנו במיתה בידי שמים, וכמו (במדבר ג, י; יח, ז) "והזר הקרב יומת", דממית עכו"ם דינו מסור לשמים יומת בידי שמים... (משך חכמה ויקרא כד, יח)

to another's animal is presented here for two reasons. Firstly, it acts as a foil; damaging or killing an animal is significantly different than those same crimes perpetrated against a fellow man.¹⁵ This contrast is also found in Parshat Noach where it states that man is distinct from animal because "God made man in the image of God (כִּי בְצַלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת-הָאָדָם)".¹⁶ One may take the life of an animal in order to eat it or for other constructive purposes, but that is not true with regards to human beings.¹⁷ That difference is also influential in the different ways one views damage done to an animal or taking the life of an animal as opposed that of a human being. Therefore one who damages or kills an animal makes restitution to its owner, while one who kills another human being is put to death and one damages another person is subject to the penalty of an "eye for an eye."

"If anyone maims his fellow man, as he has done so shall it be done to him: fracture for fracture, eye for eye, tooth for tooth (שֹׁבֵר עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֹׁבֵר עֵינַי). The injury he inflicted on another shall be inflicted upon him."¹⁸ Chazal believe that this Pasuk is not to be taken literally and that the Torah is actually demanding full remuneration for the injury inflicted upon the other person.¹⁹ The appearance of the animals in this context also helps to explain what is the true meaning of "an eye for an eye..." It says with regards to the animals, "a life for a life (וְנַפְשׁוֹ תַּחַת נַפְשׁוֹ)" which clearly can't be taken literally since the verse is explicit that the individual who killed the animal must compensate the owner (וַיַּמְכְּרֵהָ נַפְשׁוֹ בְּהֵמָה וְיִשְׁלַמְנָהּ)²⁰ and therefore "a life for a life (וְנַפְשׁוֹ תַּחַת נַפְשׁוֹ)" must mean fair remuneration. In that case, it would follow that the word "Tachat (תחת)" that is used both here and by damage to a fellow man (שֹׁבֵר עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֹׁבֵר עֵינַי) has the same meaning – equitable and just restitution. Then why does the Torah phrase it in this manner? It is emphasizing the distinction between animal and man, property and human life. While compensation for damaged property or a killed animal can be dispassionate restitution, the taking of human life or the damaging of another person must be seen in the most severe light. When dealing with a person who is in the image of God, truthfully there is no redress that can compensate for the loss. The payment is a symbolic measure to help the perpetrator atone for their sin and to help the victim as best as

possible to recover from the injury. But in the end, one has to view such damage as if they are responsible to the point where they should have had to forfeit "a fracture for a fracture, an eye for an eye, a tooth for a tooth (שֹׁבֵר תַּחַת שֹׁבֵר עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֹׁבֵר עֵינַי); it should be seen as an irreparable act and a loss that cannot be reimbursed. This both emphasizes the need to take care that no such injury should take place and the gravity by which one must view causing such an injury.

The Ba'al HaTurim points out that the Gemara utilizes the euphemism "to hit (יכה)" to describe blasphemy.²¹ Based on that, one could suggest that the connection between the story of the blasphemer and the tort laws is that they are both considered hitting. One is hitting a fellow man and one is as if they have hit God.²² The Rabbeinu Bachaye sees this parallel juxtaposition as the source for the adage of Chazal, "that one who strikes the cheek of his friend is as if he has struck the cheek of God."²³

We have seen many reasons for the placement of the tort laws amongst the story and laws of the blasphemer. Nevertheless, the connection can be explained more fundamentally by the common denominator between them – that "man was created in the image of God (כִּי בְצַלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת-הָאָדָם)". As already noted, this explains the differentiation between the killing and damaging of an animal versus the same done to a human being. In addition, it sets the standard that there is no distinction between people; a person is a person, no matter what their social standing, origins or classification because every human being without exception is formed in the image of God. It also explains why cursing is akin to hitting/killing because the image of God is manifest in man's ability to speak and communicate; it is that which distinguishes man from animal. For that same reason, using one's capacity to speak to curse God is the ultimate perversion of one's humanness. Therefore, the two most grievous sins that one can do as a human being is to hit/kill another human being and to hit/curse God. The lesson for us is, therefore, to do just the opposite; to use our speech and hands to enhance God and to elevate those created in the image of God.

Shabbat Shalom

¹⁵ נפש בהמה – מוצגת כאן בכוונה מול נפש האדם, באשר על הריגת בהמה חייב רק תשלומין, ואילו על רצח נקבע עונש מיתה, בהתחשב במעלת האדם שנברא בצלם אלקים (בראשית ט"ו). (רד"ק הופמן ויקרא כד, טי)
¹⁶ כי בצלם אלקים עשה את האדם. משפט זה חוזר על המעלה היתרה של גוף האדם וחי חלדו; והרי כאן נימוק לכל קבוצות החוקים האלה: עולם החי נמסר למאכל לאדם; נפש הבהמה לא הותרה להתקבל בגופו; אבר מן החי; וחיי הגופניים של האדם קנויים לה; ואסורים בכל פגיעה. (רש"י הירש בראשית ט, ט)
¹⁷ ומוראכם וחתכם; יהיה על כל-תית הארץ ועל כל-עוף השמים בכל-אשר תרמש האדמה ובכל-דג; הים בידכם נתנו: כל-רמש אשר האחי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את-כל: אך-בשר בנפשו דמו לא תאכלו; ואך את-דמכם לנפשותיכם אדרש מיד כל-חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את-נפש האדם: שפרך דם האדם באדם דמו ישפרך כי בצלם אלהים עשה את-האדם; (בראשית ט, ט-ב, י)

¹⁸ ואיש גי-יתן מום בעמיתו כאשר עשה לו: שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן כאשר יתן מום באדם לו ינתן לו: (ויקרא כד, ט-כ)
¹⁹ נזק, צער, שבת, רפוי ובושת ועיין בב"ק פג: פד.
²⁰ וגם שמות כא, לד: בעל הבור' ישלם גסף; ישיב לבעלו' והמת' יהיה-לו:
²¹ בנקבו שם. וסמך ליה ואיש כי יכה. רמז למה שאמרו (סנהדרין נא א) יכה יוסי את יוסי. (בעל הטורים ויקרא כד, טז)
²² היחס לאלקים במונחי אדם הוא דומה לשאלת הרטורי של הנביא מלאכי (ג, ח): ה'קבע אדם אלקים כי אתם קבעים אתי ואמרתם במה קבענוך המעשר והתרומה:
²³ בנקבו שם יומת. סמך לו מיד: "ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת", מכאן דרשו רז"ל: (סנהדרין נח ב) כל הוסטר לועו של חבריו כאלו סוטר לועו של שכניה. (רבינו בחיי כד, טז וגם בבעל הטורים שם)